

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/445/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221921
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221921.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň Lýdie Gálisovej a JUDr. Marty Polyákovovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ a advokát Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti odporkyni: Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné Námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 26. mája 2014 č. k. 10C/151/2012-76 a proti uzneseniu z 8. júla 2014 č.k. 10C/151/2012-97, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporkyni domáhala zaplatenia sumy 125 eur ako náhrady škody a sumy 1.045 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 10Er/880/2009. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 písm. a/, c/, § 2, § 3 ods. 1 písm. d/, 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania - Exekučný poriadok (ďalej aj ako „EP“) a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 10Er/880/2009 podal súdny exekútor súdu dňa 16.09.2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom a výpisom z obchodného registra na oprávnenú. Exekučný súd zistil, že nie je pripojená zmluva o úvere, preto vyzval navrhovateľku 30.09.2009 na predloženie zmluvy o úvere, ktorej zaslanie urgoval dňa 24.02.2010. Keďže nebola zaslaná, žiadal zmluvu o úvere z rozhodcovského orgánu dňa 29.04.2010 a urgoval jej zaslanie dňa 03.09.2010. Zaslaná bola i spolu so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru dňa 20.09.2010. Následne 30.12.2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Konštatoval, že písomná žiadosť navrhovateľky na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola odporkyni doručená dňa 23.04.2012 a navrhovateľka pred uplynutím 6-mesačnej lehoty podala návrh na súd, avšak v čase rozhodovania bolo zrejmé, že odporkyňa v

zákonnej 6-mesačnej lehote jej nárok neuspokojila. Ďalej preto skúmal dôvodnosť návrhu navrhovateľky z pohľadu ňou tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorý navrhovateľka vzhľadla v tom, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote, resp., v lehote primeranej, ale s omeškaním viac ako 19 mesiacov. Exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne bez zbytočných prieťahov. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľky na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením jej práva na prerokovanie veci zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Tiež nebol splnený zákonný predpoklad spočívajúci v skonštatovaní nesprávneho úradného postupu spôsobeného prieťahmi v konaní. Ohľadne prípadného prieťahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd SR, prípadne Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013 by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie náhrady škody. Aj keď návrh bol podaný v roku 2012, bol toho názoru, že predmetné ustanovenie možno brať do úvahy ako výkladové pravidlo pri aplikácii pôvodného ustanovenia, pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., účinného v čase začatia exekučného konania. Dospel k záveru, že navrhovateľka nijakým relevantným spôsobom nepreukázala vznik a výšku škody a taktiež vznik a výšku nemajetkovej ujmy. Tiež je možné konštatovať, že neexistuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a odporkyňa, ktorá bola v konaní úspešná, náhradu trov konania nepriznal, pretože si žiadne trovy v konaní neuplatnila.

Navrhovateľka napadla rozsudok súdu prvého stupňa v zákonnej lehote odvolaním. Odvolanie zdôvodnila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ spočívajúcim v tom, že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať a ďalej k vadám spočívajúcim v tom, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 221 ods. 1 písm. h/ OSP). Navrhovateľka namietala, že prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že nezistil u účastníkov stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Ďalej namietala, že súd vôbec nemal polemizovať o dĺžke zákonných lehôt a osobitne o práve na prerokovanie veci v primeranom čase. Uviedla, že štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Namietala, že súd ani štát neprijal žiadne opatrenie na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Ďalej uviedla, že súd vyjadril svoje presvedčenie v rozpore exekučného titulu so zákonom, čím sa jedná o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Z uvedených dôvodov žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky uvedené v ods. 2 - 7 § 213 (§ 213 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) s verejným vyhlásením rozsudku (§ 156 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dáva možnosť odvolaciemu súdu vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj po právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutie, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Navrhovateľka namietala, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný do zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 04.08.2009. Súdny exekútor doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 16.09.2009. K návrhu bol pripojený rozsudok rozhodcovského súdu. Prvostupňový súd vyzval oprávnenú o zaslanie úverovej zmluvy výzvou zo dňa 30.09.2009, urgoval ju, nebola zaslaná, a preto ju žiadal aj z rozhodcovského orgánu, taktiež ju urgoval, pričom zmluva bola zaslaná až dňa 20.09.2010. Prvostupňový súd potom poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie dňa 30.12.2010.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na tom, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie platila 15 - dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo v návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby ju vykonal. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného od 01.06.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2011: písm. d/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených

i/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z uvedenej úpravy ust. § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 Exekučného poriadku potom vyplýva, že až novela Exekučného poriadku v § 41 ods. 2 od 01.06.2011 zaviedla pod písm. d/, že rozhodcovské rozsudky sú vykonateľné exekučné tituly. Podľa názoru odvolacieho súdu preto rozhodcovské rozsudky boli exekučnými vykonateľnými titulmi do uvedeného obdobia aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku. Keďže až novela od 01.06.2011 zaviedla definíciu rozhodcovských rozsudkov v § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, bolo možné až od tohto obdobia aplikovať ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Z exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný pred súdnym exekútorom dňa 04.08.2009 a žiadosť súdneho exekútora na Okresný súd Nové Zámky bola podaná dňa 16.09.2009. Odstránené vady podania v exekučnom konaní boli až dňa 20.09.2010 a súd udelil žiadosť o udelenie poverenia dňa 30.12.2010. Z uvedeného potom vyplýva, že prvostupňový súd nedodrжал 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia a odvolací súd sa v tejto časti stotožnil s názorom prvostupňového súdu o nedodržaní 15-dňovej lehoty. Vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania a to exekučného titulu po formálnej a materiálnej stránke vykonateľnosti tohto rozhodnutia, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Materiálnym predpokladom každej exekúcie je existencia exekučného titulu. Ak chýba tento materiálny predpoklad exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Vydanie poverenia v prípade nedostatkov exekučného titulu by znamenalo iba to, že exekúcia sa síce začala, avšak musí byť v každom štádiu konania aj tak zastavená.

V zmysle ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. platného do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Z uvedeného vyplýva, že k nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, v ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci zbytočných prietahov.

Prvostupňový súd v dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Poukázal na celý priebeh exekučného konania a dospel k záveru, že nedošlo k existencii prietahov v exekučnom konaní a tým k nesprávnemu úradnému postupu ako jednému z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Preto návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol.

Prvostupňový súd v dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal na ust. § 9 ods. 1, 2 zákona do novely vykonanej zák. č. 412/2012 Z. z., teda do účinnosti zákona do 31.12.2012. Novela § 9 doplnila ustanovenie ods. 2 a 3 v ktorom uviedla, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenia, vybavenia sťažnosti, sťažnosti na prietahy z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z dôvodovej správy k tejto novele vykonanej zák. č. 412/2012 Z. z. vyplýva, že táto bola prijatá na základe platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd. Súдне konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by konajúci súd o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Zo záverov uvedenej dôvodovej správy vyplýva, že konštatovať existenciu prietahov v súdom konaní je oprávnený Ústavný súd SR.

Navrhovateľka prietahy v konaní zdôvodňovala dĺžkou konania a jej sťažnosťami na dĺžku konania. Z obsahu spisu Okresného súdu Nové Zámky 10Er/880/2009 nevyplýva, že by navrhovateľka podala sťažnosť na prietahy v konaní, a uvedená sťažnosť by nemala byť posudzovaná súdom, či došlo k prietahom v konaní alebo nie, nakoľko navrhovateľka nikdy v priebehu konania nepreukázala, že došlo ku konštatovaniu prietahov v konaní predsedom Okresného súdu Nové Zámky, prípadne Ústavným súdom SR.

Navrhovateľka uplatňovala nárok na majetkovú škodu ako účelne vynaložené náklady spojené s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňovala márnym uplynutím lehoty, keď boli reálne ohrozené jej legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky. Navrhovateľka v priebehu konania neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie vzniku škody, nepredložila relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku škody a výšku nemajetkovej ujmy. Nepreukázala, pokiaľ by aj došlo k vzniku škody, aká je príčinná súvislosť medzi oneskorením vydania poverenia na vykonanie exekúcie a výškou škody, keď pre nedostatky návrhu na vykonanie exekúcie musel tieto vady odstraňovať exekučný súd a po odstránení väd v návrhu na vykonanie exekúcie a preskúmania exekučného titulu prvostupňový súd následne udelil poverenie na vykonanie exekúcie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania je i uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým uložil navrhovateľke povinnosť v lehote 10 dní od jeho právoplatnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur a to buď v kolkoch alebo príkazom na úhradu na označený účet súdu s tým, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky č. 7 a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Navrhovateľka namietala v odvolaní, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť ktorým je odôvodnenie. Odvolací súd k uvedenej námietke dodáva, že i keď súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je i riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, tomuto právu zodpovedá i odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj IV. ÚS 115/03). Podstatou súdneho rozhodnutia je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv a nie prepiaty formalizmus pri vyhotovení súdneho rozhodnutia. Odvolací súd považuje tvrdenie navrhovateľky o jeho nepreskúmateľnosti za nedôvodné. Predmetné rozhodnutie totiž obsahuje zákonom požadované náležitosti podľa § 169 ods. 1 OSP a to označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia a tiež nad akúkoľvek pochybnosť, že súdny poplatok bol navrhovateľke vyrubený za odvolanie, v akej výške a podľa akého ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch. Vzhľadom na to, že nezistil vadu konania, pre ktorú by musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu, podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa meritórnemu preskúmaniu a zaoberal sa ďalšími dôvodmi odvolania navrhovateľky, spočívajúcimi v tom, že prvostupňový súd vec nesprávne rozhodol.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „Zákon o súdnych poplatkoch“) súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len „percentná sadzba“) alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7 písm. a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur.

Posledná zmena zák. č. 71/1967 Zb. bola uskutočnená zák. č. 286/2012 Z.z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 10. 2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkoch za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20 eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. na súdoch. Znamená to potom, že po 01.10.2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto navrhovateľke v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorý je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania. V tomto smere navrhovateľkou predkladané úvahy, že spoplatneniu podlieha len podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i ďalšie úkony vo veci samej, akým je i odvolanie, sa odvolací súd nestotožňuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporkyňa návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodala.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.